

Phạm Cao Cường

Sáu kẻ tình nghị

Phạm cao Cung

Sáu kẻ tình nghi

Họ đều đã có mặt ở đó, tất cả sáu người. Ông Sen trong bộ “đồ lớn” lịch sự, đi đi lại lại tỏ vẻ sốt ruột. Ông Huyện Lý hai tay chấp sau lưng, ngấm ngấm bức vẽ thủy mặc, thản nhiên như một khách dự cuộc triển lãm. Ngồi trên hai chiếc ghế gỗ trắc, khảm xà cừ đối diện nhau là Phan Vỹ và Dương Ba. Họ không trò chuyện cùng nhau, vì cả hai cùng như đương mê mải suy tính một việc gì... Còn hai vợ chồng ông Ba Cự thì đứng ở bên cửa sổ, trò chuyện thầm thì bằng tiếng Quảng Đông, vì tuy ăn vận Việt phục, bà Ba Cự, một Hoa kiều, thường nhật vẫn rất ít khi dùng tiếng Việt...

Khi thanh tra Trúc Tâm tay xách chiếc cặp da bước vào phòng thì mọi người cùng dồn nhìn về phía chàng thám tử. Lê Vương đi theo sau, lặng lẽ ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ, sửa soạn giấy tờ đề sẵn sàng ghi chép...

Mọi người đều đã ngồi xuống ghế, chung quanh chiếc bàn rộng kê ở giữa phòng... Trúc Tâm đứng hắng, rồi mở đầu:

- Thưa quý vị, hôm nay tôi mời quý vị tới họp tại đây là vì tôi đã tìm ra manh mối vụ án mạng ông Phạm Viên, xảy ra trong ngôi biệt thự này, cách đây mấy ngày, đúng vào ngày 14 tháng mười...

Nói tới đây, Trúc Tâm ngừng lại, liếc mắt nhìn cử tọa, như muốn tìm xem phản ứng họ ra sao... Một lát, chàng thám tử trẻ tuổi mới lại tiếp:

- Tôi chỉ xin nhắc sơ lược lại câu chuyện đã xảy ra... Thứ bảy tuần trước, ông Phạm Viên, giám đốc hãng xuất nhập khẩu đã bị ám sát. Quý vị sáu người đều có mặt khi xảy ra án mạng. Quý vị đều là bạn quen biết lâu ngày của ông Phạm Viên, nên thường lệ, hàng tuần, cứ tối thứ bảy thì ông lại mời tới chơi đây, họp mặt làm vui... Như chỗ tôi biết thì ông Huyện Lý là một người bạn cũ từ thời cấp sách đi học của ông Phạm Viên, còn ông Dương Ba thì là người vẫn thường giao dịch buôn bán với kẻ bị thiệt mạng cũng đã có tới non chục năm nay.

Ông Dương Ba gật đầu, công nhận lời nói của Trúc Tâm là đúng. Viên thanh tra lại tiếp:

- Còn ông Phan Vỹ thì lại là cháu của Phạm Viên. Thường thường mỗi khi ở dưới tỉnh lên có công chuyện gì thì ông vẫn thường lưu lại ở nhà chú ông, như nhiều người đều biết. Ông Sen thì tuy giữ chức trưởng văn phòng trong hãng xuất nhập khẩu nhưng có thể cũng là một thư ký riêng của Phạm Viên, hơn nữa lại là một người bạn thân tín mà có lẽ Phạm Viên không hề giấu giếm một chuyện gì. Hình như kẻ bị thiệt mạng, bữa đó mời ông dự bữa cơm tối thứ bảy, cũng còn có ý muốn nhân dịp này tính toán kỹ lại một vụ “làm ăn” gì đó...

Ông Sen gật đầu:

- Ông nói đúng, tối hôm ấy, hãng cũng đang dự định đề xin xuất cảng lông vịt sang Nhật Bản...

Trúc Tâm hỏi lại:

- Hình như ông Sen tới nhà riêng của Phạm Viên dùng cơm là lần đầu, phải không?

- Vâng... và tôi nói thêm để ông biết rằng: tuy ý ông Phạm Viên định bàn bạc với tôi về vụ lông vịt, nhưng rốt cuộc, câu chuyện lan man ông cũng không có dịp nói riêng với tôi lúc nào cả...

Trúc Tâm gật đầu, đồng ý rồi quay sang phía vợ chồng ông Ba Cự, nói tiếp:

- Ông bà Ba đây thì ai ai cũng biết là người đại diện cho hãng tại Hương Cảng. Ông bà mới về chơi thăm quê, nên tiện dịp, ông Phạm Viên mới mời ông bà lại ăn cơm tối.

Bà Ba Cự quay sang nói với chồng một câu tiếng Tàu. Kế đó ông Ba gật gù mà bảo thanh tra Trúc Tâm rằng:

- Nhà tôi đương tỏ ý lo lắng rằng ông Phạm Viên đột ngột chết đi như thế này thì không hiểu rằng chi nhánh của chúng tôi ở Hương Cảng sẽ hoạt động cách nào đây?

Trúc Tâm gật đầu, nói:

- Việc ấy kê ra cũng hơi phiền phức đấy, nhưng chắc sao rồi cũng có cách tiếp tục mọi công việc doanh thương... Ngay bây giờ, chúng tôi cùng quý vị sẽ cố gắng tìm cho ra thủ phạm để cho người thiệt mạng đỡ phần uất hận. Trước hết, tôi xin phép quý vị tường thuật lại việc xảy ra trong đêm ấy như thế nào... Sau khi mọi người ăn uống xong

xuôi, thì ông Phạm Viên xin lỗi mọi người trở về phòng riêng, vì trong người ông hơi mệt mỏi.

Chủ nhân có nói:

- Xin quý bạn hãy cứ tự nhiên ở chơi đây... Vị nào ưa âm nhạc thì nghe nhạc... vị nào muốn xoa mặt chườm thì cũng cứ tùy thích lập bàn. Có lẽ lúc này tôi uống hơi quá chén, nên bắt nhức đầu... Tôi xin phép về phòng riêng nằm nghỉ trong chốc lát, không chừng, tôi sẽ trở qua.

Chừng một giờ sau, lúc ấy đã 11 giờ 15, ông Phan Vỹ vừa đánh xong ván mặt chườm, đứng dậy, nói:

- Quý ngài có ai dùng Bisquit không? Đề tôi đi rót vài ly uống chơi cho hứng thêm!

Mọi người cùng đồng ý nhưng khi Phan Vỹ cầm chai Bisquit lại thì rượu chỉ còn vừa rót đầy hai ly thôi... Phan Vỹ bèn đi xuống nhà dưới để lấy chai khác lên uống... Mọi việc xảy ra như vậy có đúng không?

Chính Phan Vỹ gạt đầu, bảo:

- Đúng, tôi thường ở đây, nên biết nhà chú tôi cất rượu, ở căn phòng thứ hai, tầng dưới...

Trúc Tâm kê tiếp:

- Ông Phan Vỹ xuống dưới nhà, và trong khi ông cầm chai rượu lên tầng trên, ông có khai rằng: không hề nghe thấy tiếng gì khác lạ cả. Lại theo lời khai của toàn thể quý vị thì sau chừng ba, bốn phút, ông Phan Vỹ cầm chai rượu lên vừa kịp mở cửa phòng ra, vừa toan bước vào, thì có tiếng súng nổ ở phía trên lầu ba, tức là nơi phòng riêng của ông Phạm Viên...

Mọi người cùng gật đầu:

- Mọi việc đã xảy ra đúng thế!

Trúc Tâm lại tiếp:

- Sau đó, mọi người cùng nhau chạy lên trên lầu, và thấy cửa phòng ông Phạm Viên mở hé, chiếc tủ cũng như mấy ngăn kéo bị kẻ lạ mặt lục tung, vứt bừa bộn, còn chính chủ nhân thì nằm sòng sọt trên chiếc ghế xích-đu, ngực bị trúng một viên đạn súng lục cỡ 6,35 xuyên thủng phổi, nên đã chết tự lúc nào... Cuộc điều tra tiến hành cho biết: hung phạm vào hạ sát ông Phạm Viên có lấy được số bạc chừng 7, 8 ngàn đồng mà ông bỏ trong hộc tủ...

Nhìn khắp mọi người một lượt, Trúc Tâm lại thông thả tiếp:

- Theo lệ thường, trong các cuộc điều tra, trước hết chúng tôi tìm biết: kẻ nào sẽ được lợi sau khi Phạm Viên chết đi. Nhưng đối với tất cả 6 vị ở đây, tôi đều thấy ai ai cũng có thể có duyên cớ hợp lý để hạ sát Phạm Viên để hoặc là cầu lợi, hoặc là trả một mối thù riêng, mà họ đã giữ kín từ lâu nay...

Thấy cử tọa có vài người muốn nói, Trúc Tâm giơ tay cản lại, mà tiếp luôn:

- Những điều tôi nói đây đều có chứng cứ xác thực, vậy xin bắt tất ai phải chối cãi làm gì... Riêng có điều: khi tiếng súng nổ, kết liễu đời Phạm Viên, thì tất cả 6 quý vị ở đây, đều có mặt trong phòng khách cả, vậy lý đương nhiên, không một ai có thể nhúng tay vào vụ ám sát này...

Nghe Trúc Tâm nói tới đây, mọi người như trút được gánh nặng, thở phào khoan khoái... Ngưng lại ít phút, Trúc Tâm lại nhìn mọi người mà hỏi:

- Trong quý vị đây, mấy bữa trước có ai đi xem chiếu bóng hay tuồng kịch gì không?

Ông Ba Cự đáp:

- Tôi và nhà tôi mấy bữa trước có đi coi gánh Hoàng Thanh diên vở Huyền Châu Nữ...

Vừa nói, ông Ba Cự vừa sờ vào túi, như có ý định tìm hai cuống vé vào cửa, nhưng ông bỗng lắc đầu:

- Quái, tôi nhớ lúc tôi móc túi lấy gói thuốc hút, còn thấy hai cuống vé trong túi, không hiểu tôi lại vứt đâu lúc nào rồi...

Trúc Tâm mỉm cười, nói:

- Cái đó không sao... Bây giờ, tôi chỉ xin quý vị hãy chú ý lắng nghe tôi nói...

Tuy tuyên bố như vậy, nhưng Trúc Tâm chỉ vén tay áo coi giờ, rồi ngồi lặng thinh, như chờ đợi cái gì, chứ chưa nói năng chi hết. Khoảng năm phút sau, chàng thanh tra thám tử mới lớn tiếng hỏi:

- Anh Năm có đấy không?

Một tiếng trả lời vọng lại, đáp:

- Có, cái chi đó, anh?

Trúc Tâm ra lệnh:

- Khởi sự đi anh Năm!

Thế là chưa đầy hai phút sau, một tiếng nổ rền từ lâu ba vọng xuống... Trúc Tâm hỏi mọi người:

- Quý vị có nghe thấy gì không?

Mọi người cùng đáp:

- Có tiếng súng nổ, đúng như đêm xảy ra vụ án mạng.

Trúc Tâm mỉm cười, rồi đúng lúc Phan Vỹ vùng đứng lên thì Trúc Tâm cũng đã áp tới, rút khóa tay, còng ngay hắn lại. Và Trúc Tâm cắt nghĩa:

- Phan Vỹ giết ông Phạm Viên không ngoài ý muốn sang đoạt gia tài, vì ông Phạm Viên không có con cái chi hết. Tên cháu bất lương này có lẽ đã tính toán từ lâu... Mà không chừng, hắn đã tập diên thử và thấy mọi lớp lang sắp đặt đều hoàn toàn đúng nhịp... Chai Bisquit, hắn cũng đã kê sẵn từ trước, chai gần cạn thì là một cớ cho hắn đi ra ngoài, còn chai đầy hắn kê sẵn giấu trong chiếc giỏ đựng đầy giấy, bên phòng làm việc bên cạnh đấy.

Nghe tới đoạn này, ông Ba Cự nói:

- A, tôi nhớ ra rồi, hai cuống vé coi hát, hồi chiều hôm ấy, tôi có vút vào giỏ đựng giấy, khi ngồi tính toán công chuyện với ông Phạm Viên...

Trúc Tâm mỉm cười nói tiếp:

- Chính nhờ có cuống vé coi hát, dính ở dưới trôn chai rượu mà tôi biết được rõ rệt vụ này... Khi nói đi lấy rượu thì Phan Vỹ đã lên nhanh trên lầu, bắn chết Phạm Viên, rồi hắn đặt một chiếc pháo vào trong một chiếc lư đồng lớn, bày trên tủ chè, châm ngòi đốt. Nhanh nhẹn, Phan Vỹ trở xuống dưới nhà, lấy chai rượu đầy, mở cửa vào phòng khách... Vì lần trước cửa đóng nên không ai nghe thấy tiếng súng nổ, còn lần sau, tiếng pháo nổ mọi người cùng nghe vì hung phạm đã khôn ngoan mở rộng cửa lúc bước vào trong... Tất cả kế hoạch của

Phan Vỹ chỉ nhằm một mục đích: làm sao cho mọi người tưởng ông
Phạm Viên bị bắn khi hắn lại có mặt ở đây!